

digt. Jeg forstaaer vel, at den højtærede Minister i dette Aar har været meget optaget af de Forhold, som Krigen har medført for Landet, og jeg retter derfor ikke nogen Bebrejdelse imod ham, fordi der endnu ikke er fremsat Forslag i saa Henseende, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, om det ikke var muligt allerede i indeværende Rigsdagssamling at fremsætte et saadant Forslag. Jeg synes, det er baade trist og uforsvarligt, at man skal have Lov at svindle paa den Maade, som det sker, overfor syge Mennesker.

Det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) omtalte forleden Spørgsmaalet om Livsforsikring og krævede, at Staten skulde overtage Livsforsikringsvirksomheden. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem baade i hans Krav og i hans Motivering deraf. Det ærede Medlem anførte, at Administrationen er langt dyrere i de private Selskaber end i Statsanstalten, og at det derfor vilde være et Gode, om Staten overtog Livsforsikringsvirksomheden. Jeg haaber, at det ærede Medlem fra Saksjøbing, naar vi i Ulykkesforsikringsudvalget skal omtale Ulykkesforsikrings-selskaberne, vil se paa dem paa samme Maade og gaa med til Socialdemokraternes Forslag om, at der ogsaa paa dette Omraade oprettes en Statsanstalt. Thi hvad der gælder Administrationen af Livsforsikrings-selskaberne gælder selvfølgelig i lige saa høj Grad Administrationen af Ulykkesforsikrings-selskaber. Er det dyrt for de private Selskaber at drive Livsforsikringsvirksomhed, maa det ogsaa gælde for Ulykkesforsikringsvirksomhed. Altsaa, Staten burde tage sig af disse to Virksomheder, og Staten burde, hvad Socialdemokraterne i sin Tid krævede, ogsaa overtage hele Sygeplejevæsenet. Det vilde være ganske naturligt, at Staten i Sygdomstilfælde overfor hele den mindre bemidlede Del af Befolkningen, eventuelt overfor den hele Befolkning, sørgede for Læge, Hospital og Underhold for Familien, men indtil det sker, er det Statens uafviselige Pligt at sørge for, at den private Geschæft ikke drives saa vidt, som Tilfældet er, til Skade for Befolkningen.

Jeg har saa et Par Bemærkninger at gøre angaaende Dyrtiden. Vi har gennemført en Lov om Hjælp til en Del af Statsfunktionærerne. Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) henstillede forleden Dag at drage Omsorg for, at Loven blev fortolket saa human som vel muligt, og dette Ønske slutter jeg mig fuldstændigt til. Jeg betragter det derfor

ogsaa som en Misforstaaelse, naar Administrationen i denne for mange Folk saa vanskelige Tid har foretaget en lille Forandring for nogle Banevogtere, saaledes at der har fundet en Lønreduktion Sted for deres Vedkommende. Der findes i Nærheden af København nogle Poster, hvis Indehavere betegnes som Banevogtere. Den højeste Løn i disse Stillinger er 4 Kr. 15 Øre om Dagen plus fri Bolig. Nu har man døbt disse Mænd om og kaldt dem Ledvogtere. Det tillægger jeg ingen Betydning; det er ligegyldigt, om man kalder dem Ledvogtere eller Banevogtere, men, hvad der har Betydning, er, at man samtidig med, at man kalder dem Ledvogtere, har nedsat deres Løn til 3 Kr. 60 Øre plus fri Bolig. Der er altsaa en Lønreduktion paa 55 Øre. Det var egentlig ikke den Maade, hvorpaa Staten skulde vise sin Villighed i en Dyrtidsperiode. Men jeg betragter det som givet, at dette er den højtærede Trafikminister ubekendt, og som lige saa givet, at han vil drage Omsorg for, at dette Forhold rettes saaledes, at de paagældende, om end de kaldes Ledvogtere, alligevel faar den Løn, de har haft hidtil.

Jeg vil dernæst sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen), der i Gaar beklagede sig over, at det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) havde talt om de Folk, der boede i Hytterne ude ved Moserne og i Skovkanten. Det ærede Medlem fra Gudme mente, at dette var fremdraget for at lave dramatisk Effekt. Hvorfor egentlig have denne Tro? Jeg mindes, at en af Vestres dygtigste Mænd, en Mand, som senere blev Finansminister her i Landet, nemlig afdøde Vilhelm Lassen, en Gang for mange Aar tilbage talte om Toldloven. Han sagde: Skal vi til at reformere paa Skattevæsenets Omraade, gælder det at faa gennemført saadanne Reforme, at man gaar til Bunds og kommer til at gavne de Folk, der bor i Hytterne ude ved Moserne og Kærerne. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem fra Gudme vil mene, at det var Vilhelm Lassens Tanke at lave dramatisk Effekt, men hvis det nu endelig var det, saa var der vel ikke sket saa stor en Ulykke derved, og jeg synes heller ikke, at der laa nogen stor Ulykke i, at det ærede Medlem fra Horsens nævnede de Folk, der bor i Hytterne ude ved Moser og Kær. Men i øvrigt skal vi ikke strides om Ord, det er ikke Ordene, det kommer an paa, men Handlingen. Derfor synes jeg, det var bedre, om vi talte lidt om den. Der er i